

AKI ÉHEZVE FÁZOTT

KELEMEN NÁNDOR (1956–1990) HALÁLÁRA

Egy üres ház álmaiban éltünk – írta Kelemen Nándor. Aki megfordult valaha ebben az „üres” házban, az elmondhatja magáról, hogy találkozott a mozdulatlan, a bénító szegénységgel. Kelemen Nándor ebből a bénító szegénységből szeretett volna kitörni.

Elvégezte a gimnáziumot, ott ismerkedett meg Pilinszky költészetével, ott a gimnáziumi évei alatt kezdett festegetni, felvételizett a képzőművészeti akadémián, itt a helyét átengedte egy kollégájának, aki helyszűke miatt már nem jutott volna be. Otthon maradt a Böge partján, kint a falu szélén, a cigányok szomszédjaként. A cigányok putrijait festegette, a putrik falán a fényt, a cigányokat, a cigánygyerekeket. Meg a szárkúpokat és a nyári jegenyéket. A hadseregben égi kegyben, égi sugallatban volt része. Erről akkor mesélt egy péterrévei találkozásunk alkalmával, amikor az adventistákhoz csatlakozott, s már betéve tudta a Bibliát. „Végleg leszámoltam a kábítószerekkel” – győzőgette, talán nem is annyira a barátait, mint inkább önmagát.

Nemcsak neki magának voltak kitörési kísérletei abból az „üres” házból, barátai is segíteni próbálták ebben. De nem lehetett. Nem ment. Valahogy nem sikerült. Minduntalan visszahullt abba az „üres” házba. Pedig csak egy lépés választotta el attól, hogy a nevét a Böge-parton túl is megjegyezzék. Túl korán meghalt. Nem bírta tovább. Túl sokat éhezett, túl sokat fázott ahhoz, hogy hitet és erőt gyűjthetett volna tehetsége teljes kibontásához.

NÉMETH István